HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

נשני שלה. עדיין ספק הוא שמא תרלה יום זה ויקטרך עם חמוד ותרלה גם מחר והוו להו שלשה והויא לה זבח גמורה ואם לא תרלה תטהר לערב: **ליכא חולגא.** שהרי לריכה להיות עוד מחר שזמנה יום כנגד יום: **ופטורה מלעשות פסח שני.** קס"ל כיון דבשעת שחיטה וזריקה ספק הוא שמא תרלה יום זה ויקטרב עם חמוד התמוד דזיבה ומע"ג לחיגלגי מילתא למפרע שנטמאה ולחי בטומאת התמוד: **מכאן ולהבא היא מטמאה.** שומרת יום כנגד יום שספירה קמא היום וטבלה טהורה מטומאה של חמוד וכי הדר חזיא בו ביום מטומאה מכאן ולהבא ותהיה מחר שומרת יום כנגד יום הלכך בזריקה ושחיטה טהורה מעלייתא הוא. וכגון פליגי עליה ואמרי לכי חזיא לחיגלגי מילתא למפרע דזיבה היא וחדא טומאה היא ובשעת שחיטה ספק הוא ואיבעית בספק שני. ולקמיה פריך כיון דלרבי יוסי כל חד וחד טומאה בפנפי נפשיה הוא היאך מלטרפים לזיבה לעשות זבה גדולה: **בעל שבי לאיום.** לאיזו בעל ג' לאיום לא חזי למיכל לאורתא עד שיביא קרבנותיו בח' ובשמיני נמי לא מלי למינקט ואיתני ואח"כ רלה מטמא משכב ומושב למפרע דכיון דיולא מזיבה לחטורה לשעה שהיא לאויה לקרבן הוא לה הך זיבה לחמימי ומושב ומשכב שמאמול לאחר טבילה ועד הנה טהור למפרע לפיולו טבל ז' שחרית: משכבות ומושבות שלאחר טבילתו טמאין שהרי כתחלתו לכתיב (ויקרא טו) וספר לו שבעת ימים והרי לינן. ומדקתני נמי בשומרת יום למפרע מלמע נמי למפרע מטומאה ואפ"ה פטר לה מפסח שני ש"מ טעמא משום לטומאת התמוד הוי. ומשכבות ומושבות רבותא נקט להו מפני שהן מן הטומאה לטומאה מלש ובבבר זה זב חלוק משאר טומאין: **מדרבנן.** מבל מלאוייתא לא מטומאה שלא מכאן ולהבא לא זיבה ולא בל זה בזב ולא שומרת יום שאין לה למנות ז' ולא שומרת יום כנגד יום שאין לה למנות יום עולה להן לספירתן הילכך לגבי פסח טהורין מעליא הוו: **אבל כרוזה זוב כו'.** לא ילעגא להיכא קאי אבל סופר לא שנאניו. כל ספורין שספר ולריך לספור ז' לחמרים: **ור"ל רבי יוחנן לא יספור שלא יום יומו.** ויחזור ויספור יום ל'. והויין לחמילתיה דר' יוחנן מה נפשך אי למפרע מטמא לאין מקנת היום עולה לו ולא נגמרה ספירתו: **כולהו נמי נספור.** דכתיב[ב] וספר לו ז' ימים לטהרתו טהרה אחת שהיא טומאה מפסקת ביניהן בתמ' נדה (דף נג.) ואם תמה לפילוגין כי הכא שיסתור יומו ויבלימו למחר נמלאת הספסקה ביניהם: **ואם מלאן ולהבא מטמא.** שעלתה לו מקנת היום וגמרו ספורין שלו: **יומו נמי לא נספור.** שלא הרי הוא כרלים רלשונה של זיבה אחרת ואין זה שלה טומאת ערב ויטבול לערב ויטהר[ג] דקי"ל רלים רלשונה של זב קרי בעלמא הוא בתמ' נדה (דף עג.): **שלא.** ס"ק ר' יוחנן לא יסתור ולא יומו כלומר לפילו יומו לפי שכבר עלתה לו מקנת היום כולו ושלמו ספורין שלו ושלא מכלל זיבה: **ור"ל.** ר' לועזיא לרבי יוחנן: **ר' יוסי קאי כוותך.** דס"ל נמי מכלן ולהבא הוא טומאה מדפטר ליה לעיל מפסח שני שלמת קסבר ר' לועזיא למפרע דר' יוסי מדרבנן קאמר: **והא ר' יוסי כו'.** מסקנא דמילתיה הוא ולא משום קשיא מייתי לה: **בשמא דאמר מכאן ולהבא מטמא.** ולא משכחת טומאת התמוס זיבה: **בלבד.** דקתני לעיל למעוטי מאי ע"כ למעוטי ערב שמש ובכהן כדאמר לעיל [פ:] לפילו בבעלים לא מהני ערב שמש ובקמ"ל דבטומאת התמוס דמת מיהא הותרה לו: **אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ.** ולשמעינן לטומאת התמוס נמי דמיא ליה: **היכי משכחת לה.** כיון דאית ליה מקנת היום עולה לה לספירתה ומכאן ולהבא מטומאה הו"ל כל יומא טומאה בפנפי נפשה: **בשופעת.** כל שלשה לטופין דלא הוה לה מינה כלל: **אי נמי ברוחה שני בה"ש.** דכל תחלות הימים היו בטומאה לאין כאן ספירה כלל. ובשני אין השמשות שני לאיכא טומאת ג' ימים לטופין כגון בה"ש של ע"ש יש כאן קוף ערב שבת ותחלת שבת ואין השמשות של מחר שהוא קוף השבת ותחלת ז' בשבת הרי ג' ימים לטופין ואין כאן תחלת יום טהור שיעלה לספירה ולפי הדברים למ"ד מקנת היום כולו תחלת הלילה עולה לספירתה ומ"ל עלות השחר מדאיצטריך למנקט אין השמשות ולא נקט משכחת לה בשרוחה בלילות: **בשמיד.** כל השנה ולאיכא דאמר לאמר טומאה לחויה היא בלילה כדי שיוסף הכהן טהור משום טומאת התמוס אי לא ולאיכא דמ"ד לנקמן [ע"ב] לטומאת התמוס מרלי אין גבי מזיר ועושה פסח אפי' לכתחלה כגון שנולד לו לפני זריקה: **בקרבנותיהן.** למזיר ועושה פסח: **בתמקום שלא הותרה לו טומאה ידועה.** כלל כגון מזיר ועושה פסח שהן קרבנות יחיד: **מקום שהותרה לו טומאה ידועה.** היכא לליכא טהורין: **לאו** משום דסבר דציין מרלה. תימה לרשב"ם מנ"ל דילמא הא דפטורין היינו משום דסבר דנשים נשני רשות ומור"י דבהדיא מוכח לקמן סוף פרק המפה (דף נה:) דרבי יוסי סבר נשים בשני חובה: **קסבר** רבי יוסי מבאן ולהבא היא מטמאה. פי' ואין סבירא לן כרבנן למפרע מטמאה ומ"ת כי ס"ד נמי דטעמא דרבי יוסי משום דסבר לין מרלה[א] מאי פריך לימא[ב] דס"ל כרבנן וי"ל שלא רלה לעשות מחלוקת מחמה שלא מלינו תנאים חלוקים בכך בגמפרע הוא מטמא מלינו תנאים בשלהי נדה (דף עב.) דאמרי' דטבלה יום שלאחריו ושמשה: **אי** נמי בנון **ראתה שני** ימים בין השמשות. מלא מאני ברוחה בלילות מאמע לספירת לילה הויא ספירה וכן בקוטטרא וקאה לריע"ל דתנן פ' שני דמגילה (דף כ.) וכן שומרת יום כנגד יום לא מטבול על הגן החמה ומסיק בגמ' קמ"ל כיון דבעי שימור שימור ביממא הוא וכן בשלהי נדה (דף עב.) אמר ושון ברוחה תוך י"ג יום וטבלה לערב ושמשה שמטמאים משכב ומושב וחייבין בקרבן משמע אפילו לא רלתה אמ"כ אימא לא יסתור ולא יומו וא"ל רבי יוסי קאי כוותך והא רבי יוסי אומר מטמאין משכב ומושב למפרע אלא לאו שמע מינה מטמא למפרע מדרבנן ש"מ ולר' יוסי השתא דאמר מבאן ולהבא הוא מטמא [למת] בלבד למעוטי מאי נפשוט מינה דבבהן והותרה לו טומאת התהום אמרי לעולם בבעלים ובפסח וקסבר[ג] אין שוחטין וזורקין על טמאי שרץ ואיצטריך למעוטי אלא לרבי יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה בשופעת אי בעית אימא כגון שראתה כל שני בין השמשות בעי רב יוסף בהן המרלה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא אם תמלא לומר בהן המרלה בקרבנותיהן[ד] (של נזיר ועושה פסח) הותרה לו טומאת התהום בהן המרלה בתמיד מאי מי אמרינן כי גמירי טומאת התהום בפסח בתמיד לא גמירי או דילמא יליף תמיד מפסח אמר רבה ק"ו ומה במקום שלא הותרה לו טומאה ידועה הותרה לו טומאת התהום מקום שהותרה לו טומאה ידועה אינו

בשני שלה ואחר כך ראתה אינה אוכלת ופטורה מלעשות פסח שני מ"ט לאו משום דמרלה ליל אמרי לא משום דקסבר ר' יוסי מבאן ולהבא היא מטמאה[ה] והתניא רבי יוסי אומר זב בעל שתי ראיות ששחטו וזרקו עליו בשביעי שלו ואחר כך ראה וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואחר כך ראתה[א] הרי אלו מטמאין משכב ומושב למפרע[ב] ופטורים מלעשות פסח שני אמרי מאי למפרע מדרבנן ואף רבי אושעיא סבר מטמא למפרע מדרבנן[ג] דתניא רבי אושעיא אומר אבל[ד] זב שראה בשביעי שלו סותר את שלפניו וא"ל רבי יוחנן לא יסתור אלא יומו ממה נפשך אי קסבר למפרע הוא מטמא אפילו כולהו נסתור אי קסבר מבאן ולהבא הוא מטמא יומו נמי לא נסתור אלא אימא לא יסתור ולא יומו וא"ל רבי יוסי קאי כוותך והא רבי יוסי אומר מטמאין משכב ומושב למפרע אלא לאו שמע מינה מטמא למפרע מדרבנן ש"מ ולר' יוסי השתא דאמר מבאן ולהבא הוא מטמא [למת] בלבד למעוטי מאי נפשוט מינה דבבהן והותרה לו טומאת התהום אמרי לעולם בבעלים ובפסח וקסבר[ג] אין שוחטין וזורקין על טמאי שרץ ואיצטריך למעוטי אלא לרבי יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה בשופעת אי בעית אימא כגון שראתה כל שני בין השמשות בעי רב יוסף כהן המרלה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא אם תמלא לומר כהן המרלה בקרבנותיהן[ד] (של נזיר ועושה פסח) הותרה לו טומאת התהום כהן המרלה בתמיד מאי מי אמרינן כי גמירי טומאת התהום בפסח בתמיד לא גמירי או דילמא יליף תמיד מפסח אמר רבה ק"ו ומה במקום שלא הותרה לו טומאה ידועה הותרה לו טומאת התהום מקום שהותרה לו טומאה ידועה

בגליה ובלבד שתרלה קודם היום שלא יעלה לה שימור תחלת יום ג' וע"ת והא תמרינן בפרק בנות כותים (נדה דף נג.) לכותית יום שפוסקת קופכתו למנין שבעה הא רבי יוסי נמי סבר הכא קוף היום כלולו[ו] וי"ל שלא תמר קוף היום כלולו בתחלת תשבון שלא דוקא בסוף תשבון כי הכא כגון זב בשביעי שלו שומרת יום כנגד יום שאין לה למנות יותר[ז] וסוף תשבון מסוף תשבון אית לן למילף ולא מתחלת תשבון ותשכחן חילוק בין תחלת תשבון לסוף תשבון בפ"ק דר"ה (דף י.) דנדה עולה לה סוף היום בתחלתה ואין תחלת היום עולה לה בסוף תשבון:

תע"ג לתתה הוי לישה מקבלתנו[ח]:

אמר רבא ק"ו בו' **מקום שהותרה לו טומאה ידועה אינו דין שהותרה לו טומאת התהום.** וא"ת ומימ דיו מה טומאה ידועה לא הותרה אלא בשופעת דם בלא הפסקה בין יום ליום. אי נמי ברואה שני בין השמשות כיצד, כגון שראתה ערב שבת בין השמשות מחזיקין ראייתה לשני ימים בערב שבת ובשבת, ועוד ראתה בשבת בין השמשות מחזיקין ראייתה בין השמשות לשבת וליום ראשון. הנה ראתה שלשה ימים זה אחר זה הרי זו זבה גמורה. **בעי רב יוסף כהן המרלה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא. אמר רבה** קל וחומר ומה יחיד שלא הותרה לו טומאה ידועה, שהיחיד אם נתבררה טומאה נדחה לפסח שני הותרה לו ליחיד טומאת התהום כדתנן נטמא טומאת התהום, הלרי מרלה, לבור שהותרה להם לטומאה ידועה, שנאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש, איש נדחה לפסח שני ואין לבור נדחה לפסח שני. אלא עושין אותן בטומאה

נשני שלה. עדיין ספק הוא שמא תרלה יום זה ויקטרב עם חמוד ותרלה גם מחר והוו להו שלשה והויא לה זבח גמורה ואם לא תרלה תטהר לערב: **ליכא חולגא.** שהרי לריכה להיות עוד מחר שזמנה יום כנגד יום: **ופטורה מלעשות פסח שני.** קס"ל כיון דבשעת שחיטה וזריקה ספק הוא שמא תרלה יום זה ויקטרב עם חמוד התמוס דזיבה ומע"ג לחיגלגי מילתא למפרע שנטמאה ולחי בטומאת התמוס: **מכאן ולהבא היא מטמאה.** שומרת יום כנגד יום שספירה קמא היום וטבלה טהורה מטומאה של חמוד וכי הדר חזיא בו ביום מטומאה מכאן ולהבא ותהיה מחר שומרת יום כנגד יום הלכך בזריקה ושחיטה טהורה מעלייתא הוא. וכגון פליגי עליה ואמרי לכי חזיא לחיגלגי מילתא למפרע דזיבה היא וחדא טומאה היא ובשעת שחיטה ספק הוא ואיבעית בספק שני. ולקמיה פריך כיון דלרבי יוסי כל חד וחד טומאה בפנפי נפשיה הוא היאך מלטרפים לזיבה לעשות זבה גדולה: **בעל שבי לאיום.** לאיזו בעל ג' לאיום לא חזי למיכל לאורתא עד שיביא קרבנותיו בח' ובשמיני נמי לא מלי למינקט ואיתני ואח"כ רלה מטמא משכב ומושב למפרע דכיון דיולא מזיבה לחטורה לשעה שהיא לאויה לקרבן הוא לה הך זיבה לחמימי ומושב ומשכב שמאמול לאחר טבילה ועד הנה טהור למפרע לפיולו טבל ז' שחרית: משכבות ומושבות שלאחר טבילתו טמאין שהרי כתחלתו לכתיב (ויקרא טו) וספר לו שבעת ימים והרי לינן. ומדקתני נמי בשומרת יום למפרע מלמע נמי למפרע מטומאה ואפ"ה פטר לה מפסח שני ש"מ טעמא משום לטומאת התמוס הוי. ומשכבות ומושבות רבותא נקט להו מפני שהן מן הטומאה לטומאה מלש ובבבר זה זב חלוק משאר טומאין: **מדרבנן.** מבל מלאוייתא לא מטומאה שלא מכאן ולהבא לא זיבה ולא בל זה בזב ולא שומרת יום כנגד יום שאין לה למנות יום עולה להן לספירתן הילכך לגבי פסח טהורין מעליא הוו: **אבל כרוזה זוב כו'.** לא ילעגא להיכא קאי אבל סופר לא שנאניו. כל ספורין שספר ולריך לספור ז' לחמרים: **ור"ל רבי יוחנן לא יספור שלא יום יומו.** ויחזור ויספור יום ל'. והויין לחמילתיה דר' יוחנן מה נפשך אי למפרע מטמא לאין מקנת היום עולה לו ולא נגמרה ספירתו: **כולהו נמי נספור.** דכתיב[ב] וספר לו ז' ימים לטהרתו טהרה אחת שהיא טומאה מפסקת ביניהן בתמ' נדה (דף נג.) ואם תמה לפילוגין כי הכא שיסתור יומו ויבלימו למחר נמלאת הספסקה ביניהם: **ואם מלאן ולהבא מטמא.** שעלתה לו מקנת היום וגמרו ספורין שלו: **יומו נמי לא נספור.** שלא הרי הוא כרלים רלשונה של זיבה אחרת ואין זה שלה טומאת ערב ויטבול לערב ויטהר[ג] דקי"ל רלים רלשונה של זב קרי בעלמא הוא בתמ' נדה (דף עב.): **שלא.** ס"ק ר' יוחנן לא יסתור ולא יומו כלומר לפילו יומו לפי שכבר עלתה לו מקנת היום כולו ושלמו ספורין שלו ושלא מכלל זיבה: **ור"ל.** ר' לועזיא לרבי יוחנן: **ר' יוסי קאי כוותך.** דס"ל נמי מכלן ולהבא הוא מטמא מדפטר ליה לעיל מפסח שני שלמת קסבר ר' לועזיא למפרע דר' יוסי מדרבנן קאמר: **והא ר' יוסי כו'.** מסקנא דמילתיה הוא ולא משום קשיא מייתי לה: **בשמא דאמר מכאן ולהבא מטמא.** ולא משכחת טומאת התמוס זיבה: **בלבד.** דקתני לעיל למעוטי מאי ע"כ למעוטי ערב שמש ובכהן כדאמר לעיל [פ:] לפילו בבעלים לא מהני ערב שמש ובקמ"ל דבטומאת התמוס דמת מיהא הותרה לו: **אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ.** ולשמעינן לטומאת התמוס נמי דמיא ליה: **היכי משכחת לה.** כיון דאית ליה מקנת היום עולה לה לספירתה ומכאן ולהבא מטומאה הו"ל כל יומא טומאה בפנפי נפשה: **בשופעת.** כל שלשה לטופין דלא הוה לה מינה כלל: **אי נמי ברוחה שני בה"ש.** דכל תחלות הימים היו בטומאה לאין כאן ספירה כלל. ובשני אין השמשות שני לאיכא טומאת ג' ימים לטופין כגון בה"ש של ע"ש יש כאן קוף ערב שבת ותחלת שבת ואין השמשות של מחר שהוא קוף השבת ותחלת ז' בשבת הרי ג' ימים לטופין ואין כאן תחלת יום טהור שיעלה לספירה ולפי הדברים למ"ד מקנת היום כולו תחלת הלילה עולה לספירתה ומ"ל עלות השחר מדאיצטריך למנקט אין השמשות ולא נקט משכחת לה בשרוחה בלילות: **בשמיד.** כל השנה ולאיכא דאמר לאמר טומאה לחויה היא בלילה כדי שיוסף הכהן טהור משום טומאת התמוס אי לא ולאיכא דמ"ד לנקמן [ע"ב] לטומאת התמוס מרלי אין גבי מזיר ועושה פסח אפי' לכתחלה כגון שנולד לו לפני זריקה: **בקרבנותיהן.** למזיר ועושה פסח: **בתמקום שלא הותרה לו טומאה ידועה.** כלל כגון מזיר ועושה פסח שהן קרבנות יחיד: **מקום שהותרה לו טומאה ידועה.** היכא לליכא טהורין: **לאו** משום דסבר דציין מרלה. תימה לרשב"ם מנ"ל דילמא הא דפטורין היינו משום דסבר דנשים נשני רשות ומור"י דבהדיא מוכח לקמן סוף פרק המפה (דף נה:) דרבי יוסי סבר נשים בשני חובה: **קסבר** רבי יוסי מבאן ולהבא היא מטמאה. פי' ואין סבירא לן כרבנן למפרע מטמאה ומ"ת כי ס"ד נמי דטעמא דרבי יוסי משום דסבר לין מרלה[א] מאי פריך לימא[ב] דס"ל כרבנן וי"ל שלא רלה לעשות מחלוקת מחמה שלא מלינו תנאים חלוקים בכך בגמפרע הוא מטמא מלינו תנאים בשלהי נדה (דף עב.) דאמרי' דטבלה יום שלאחריו ושמשה: **אי** נמי בנון **ראתה שני** ימים בין השמשות. מלא מאני ברוחה בלילות מאמע לספירת לילה הויא ספירה וכן בקוטטרא וקאה לריע"ל דתנן פ' שני דמגילה (דף כ.) וכן שומרת יום כנגד יום לא מטבול על הגן החמה ומסיק בגמ' קמ"ל כיון דבעי שימור שימור ביממא הוא וכן בשלהי נדה (דף עב.) אמר ושון ברוחה תוך י"ג יום וטבלה לערב ושמשה שמטמאים משכב ומושב וחייבין בקרבן משמע אפילו לא רלתה אמ"כ אימא לא יסתור ולא יומו וא"ל רבי יוסי קאי כוותך והא רבי יוסי אומר מטמאין משכב ומושב למפרע אלא לאו שמע מינה מטמא למפרע מדרבנן ש"מ ולר' יוסי השתא דאמר מבאן ולהבא הוא מטמא [למת] בלבד למעוטי מאי נפשוט מינה דבבהן והותרה לו טומאת התהום אמרי לעולם בבעלים ובפסח וקסבר[ג] אין שוחטין וזורקין על טמאי שרץ ואיצטריך למעוטי אלא לרבי יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה בשופעת אי בעית אימא כגון שראתה כל שני בין השמשות בעי רב יוסף כהן המרלה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא אם תמלא לומר כהן המרלה בקרבנותיהן[ד] (של נזיר ועושה פסח) הותרה לו טומאת התהום כהן המרלה בתמיד מאי מי אמרינן כי גמירי טומאת התהום בפסח בתמיד לא גמירי או דילמא יליף תמיד מפסח אמר רבה ק"ו ומה במקום שלא הותרה לו טומאה ידועה הותרה לו טומאת התהום מקום שהותרה לו טומאה ידועה אינו

בגליה ובלבד שתרלה קודם היום שלא יעלה לה שימור תחלת יום ג' וע"ת והא תמרינן בפרק בנות כותים (נדה דף נג.) לכותית יום שפוסקת קופכתו למנין שבעה הא רבי יוסי נמי סבר הכא קוף היום כלולו[ו] וי"ל שלא תמר קוף היום כלולו בתחלת תשבון שלא דוקא בסוף תשבון כי הכא כגון זב בשביעי שלו שומרת יום כנגד יום שאין לה למנות יותר[ז] וסוף תשבון מסוף תשבון אית לן למילף ולא מתחלת תשבון ותשכחן חילוק בין תחלת תשבון לסוף תשבון בפ"ק דר"ה (דף י.) דנדה עולה לה סוף היום בתחלתה ואין תחלת היום עולה לה בסוף תשבון:

תע"ג לתתה הוי לישה מקבלתנו[ח]:

אמר רבא ק"ו בו' **מקום שהותרה לו טומאה ידועה אינו דין שהותרה לו טומאת התהום.** וא"ת ומימ דיו מה טומאה ידועה לא הותרה אלא בשופעת דם בלא הפסקה בין יום ליום. אי נמי ברואה שני בין השמשות כיצד, כגון שראתה ערב שבת בין השמשות מחזיקין ראייתה בין השמשות לשבת וליום ראשון. הנה ראתה שלשה ימים זה אחר זה הרי זו זבה גמורה. **בעי רב יוסף כהן המרלה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא. אמר רבה** קל וחומר ומה יחיד שלא הותרה לו טומאה ידועה, שהיחיד אם נתבררה טומאה נדחה לפסח שני הותרה לו ליחיד טומאת התהום כדתנן נטמא טומאת התהום, הלרי מרלה, לבור שהותרה להם לטומאה ידועה, שנאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש, איש נדחה לפסח שני ואין לבור נדחה לפסח שני. אלא עושין אותן בטומאה

ג) מיר טו:, ד) יחכן לריהות לחמר רב חוסיעה אבל לגא חמינו רב חוסיעה בבריחתא בהדיא לף על פי שהוא פירל בבריחתא גם ר' יוחנן שמא לף מכר בבריחתא בשום מקום וכן הוא בגליון בחיר טו:], ה) [לעיל פט. וש"נ], ו) כ"ל מ"ו, ז) [עקרל טו], ח) [ועטבול ויטהר לערב ר"ש], ט) [וע"ע תוספי נדה לג. ד"ה סופרתו ועוד שם עף: ד"ה הרואה ותוס' מגילה כ: ד"ה שפירה ותוס' ר"ה י. ד"ה שנים ותוספות חיר טח. ד"ה זבה]

גליון הש"ס

גמ' וקסבר אין שוחטין ווזורקין. עיין לקמן לג ע"ג תוס' ד"ה לף קשיא:

מוסף רש"י

בשני שלה. שכבר רלתה ביום שמיני ועד שלא רלתה ביום תשיעי שהיא שומרת כנגדו ליעד שם תרלה נג' ימים ג' רלויות ותהא זבה (נזיר טו:). **אינה אוכלת.** בספת לטומאה היא ותע"ג לאיכא לוכלת פטורה מלעשות פסח שני לפילולת בספים לא מיעכבא (שם). **זב בעל שתי ראיות.** בין ביום אחד בין בשני ימים כדאמרינן התם (ב"ק כ.) תלה הכתוב את הזב בלויות לכתיב חחת תהיה טומאתו בזובו, ואת הזבה בימים, לכתיב ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים, משעטו ימים שנים רבים שלשה (נזיר טו:). **בשביעי שלו.** שאין בין ז' יולא שנים לרואה שלא מלא קרבן, שבעל ג' מונה ז' ומביא קרבן ובעל ג' מונה ז' ואינו מביא קרבן, לכאי נקט בעל שני לאיום ושומרת יום משום דלגא בני קרבן דבעי בערב, לכשבא קרבן דבעי לאיתויי בשמיני מעכבא לה כדתקי"ל (יבמות עד:) הביא כפרתו מוכל בקדשים (נזיר טו:).

מוסף תוספות

א. על טומאת התהום דזיבה. תוס' שאנן. ב. דלא סבירא לן כר' יוסי אלא. שם. ג. דאי איכא שימור היכי מיתחייבי קרבן הא שמא לא תראה עוד. שם. ד. כלומר שמתחלת לראות שעה גדולה מבעוד יום ורואה עד הלילה. שם. ה. ורואה בהדיא דמחצי היום הבא שיעלה שימור קפריך. שם. ו. [ו]גימא וכי כבותאי אמרה לשמעתיה. תוס' נדה עב. ד"ה הלולה. ז. [ו]התם בתחילת החשבון, תחילת ספירת זיבתה, ולשם ודאי אין לנו למנות סוף היום בכולו. תוס' שאנן. ח. הכא אין דנין כלל ק"ו. שם.

סז א מיי' פ"ה מהל' מעכב ומוסב הלכה ט:

סח ב מיי' פ"ו מהל' ק"פ הלכה ג:

סט ג מיי' פ"ג מהל' מחוסרי כפרה הלכה ח:

רבינו חננאל

בשני שלה ואחר כך ראתה, הרי זו אינה אוכלת ופטורה מלעשות פסח שני. ושנינן קסבר רבי יוסי טהורה היתה בשעת זריקה ונפטרה ומכאן ולהבא מטמא כלומר משעה שראתה היא טמאה. איני דר' יוסי סבר מכאן ולהבא מטמאה, **והתניא רבי יוסי אומר זב בעל שתי ראיות ששחטו וזרקו עליו בשביעי שלו,** וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואחר כך ראתה, מטמאין משכב ומושב למפרע. ושנינן מאי למפרע דקתני מדרבנן. ודייקינן מדתני ר' אושעיא **זב שראה זוב בשביעי** שלו סותר את שלפניו, וכל מה שנגעו באותן ששה ימים כולן טמאין. ורבי יוחנן אמר **לא יסתור** אלא יומו, אע"פ שלא ראה סמוך לשקיעת החמה סתר היום כולו ובחזקת טמא הוא מן הבוקר כלומר כל מה שנגע היום כלו נטמאו. ואקשינן לר' יוחנן מאי דעתיך אי למפרע הוא מטמא יסתור הימים כולן אי מכאן ולהבא אפילו יומו לא יסתור. ושנינן כך אמר רב יוחנן **לא יסתור** ולא יומו אלא משעה שראה. ואמר לו רבי אושעיא **רבי יוסי קאי** כוותך, ש"מ דרבי אושעיא סבר דהאי דמטמא בזב בעל שתי ראיות ובשומרת יום כנגד יום למפרע מדרבנן, דאי מדאוריירא טהור מעליא הוא מדאמרינן ליה לרבי יוחנן דאמר אינו סותר ולא יומו רבי יוסי קאי כוותך. והשתא דאוקימנא לר"י מכאן ולהבא היא מטמאה [למת בלבד] למעוטי מאי, ופשוט מינה דבכהן הותרה לו טומאת התהום. ודחינן לא **לעולם בבעלים** דפסח וקסבר אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ. ואיצטריך קרא או בדרך רחוקה דשמעינן מינה או בדרך רחוקה למעוטי טומאת התהום. ולר' יוסי לא משכחת לה זבה גמורה אלא **בשופעת** דם בלא הפסקה בין יום ליום. אי נמי **ברואה** שני בין השמשות כיצד, כגון שראתה ערב שבת בין השמשות לשבת וליום ראשון. הנה ראתה שלשה ימים זה אחר זה הרי זו זבה גמורה. **בעי רב יוסף** בהן המרלה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא. **אמר רבה** קל וחומר ומה יחיד שלא הותרה לו טומאה ידועה, שהיחיד אם נתברר טומאה נדחה לפסח שני הותרה לו ליחיד טומאת התהום כדתנן נטמא טומאת התהום מרלי אין גבי מזיר ועושה פסח אפי' לכתחלה כגון שנולד לו לפני זריקה: **בקרבנותיהן.** למזיר ועושה פסח: **בתמקום שלא הותרה לו טומאה ידועה.** כלל כגון מזיר ועושה פסח שהן קרבנות יחיד: **מקום שהותרה לו טומאה ידועה.** היכא לליכא טהורין: